

— Egy él, csak a bal válla van szétroncsolva. De ez is el van ájulva.

— Tábournok úr, megfújathatjuk a győzelmi himnuszot?

— Ne fújjatok semmit — szolt a fényes katona elgondolkozva —, a győzelem ezeké a néma halottaké. Ellenben a tilsiti ezredből kétszáz embert rendelj ki, hogy tisztességesen eltemessék őket.

A tábornok jelt ad, az orosz csapatok pedig megkezdték a bevonulást Magyarországra.

Az eperjesi kórházban estére meghalt az utolsó diák is, a hetvenkettedik. Letépte sebéről kötéseit, s mire észrevették, haldoklott:

— Megfogadtam. Követni kell bajtársaimat. Várnak. Gyáva volnék... Ne... nem maradhatok e... egye... dül... Isten!...

Meghalt.

Azóta csak piros virág terem a sztrechnói tetőn. Én jó Istenem, ha minden efajta történetet följegyeznének, ebben az országban talán csupa piros virág teremne...

(Rákosi Viktor.)

CSATADAL.

Trombita harsog, dob pereg.

Kész a csatára a sereg.

Előre!

Süví a golyó, cseng a kard.

Ez lelkesíti a magyart.

Előre!

Föl a zászlóval magasra,

Egész világ hadd láthassa.

Előre!

Hadd lássák és hadd olvassák,

Rajta szent szó van: szabadság.

Előre,

Aki magyar, aki vitéz,

Az ellenséggel szembenéz.

Előre!

Mindjárt vitéz, mihelyt magyar,

Ő s az Isten egyet akar.

Előre!

Véres a föld lábam alatt,

Lefótték a pajtásomat.

Előre!

Én se leszek rosszabb nála,

Berohanok a halálba.

Előre!

Ha lehull a két kezünk is,

Ha mindnyájaa ott veszünk is:

Előre!

Hogyha el kell veszni, nosza,

Mi vesszünk el, ne a haza.

Előre!

(Petöfi Sándor.)